

# Bra artister drog folk till Juddes

## ENKÖPING (EP)

Enköpings omskrivna diskotek på Kungsgatan genomgick en — förhoppningsvis inte tillfällig — förvandling i helgen.

Där var nämligen nästintill slutsålt i dagarna två, både i fredags och lördags.

Modeshow, Totte Wallin och Smörgossarna var receptet för att publiken skulle komma. Kroppbyggare i molnbank och känd diskjockey var ytterligare två orsaker, men mindre betydelsefulla.

### Slå igen

— Nu måste vi hitta på något snabbt, annars tvingas vi slå igen.

Så sade ERK:s och diskotekets Torbjörn "Hästen" Johansson i en intervju i EP för några veckor sedan. Då hade publiksiffran varit ständigt sjunkande. Vissa helger tog diskoteket bara in cirka 150 personer — på två kvällar. Omkring 500 behövs det för att bli vinstbärande.

Redan vid halv tiotiden började folket droppa in i lördags, en timme senare var det fullt. Och publiken fick faktiskt en ovanlig — men tyvärr också något ojämn — kväll på Diskotek Juddes, som det så fantasifullt kallas. Bra artister blandades med mindre bra.

### Bra idé — men...

Modeshowen var dock inte speciellt upphetsande, även om idén var fullt godkänd. Kläderna var inte mycket att hänga upp sig på:

amerikanskt-golf-byxa-rutigt som sig bör — ser man dessutom ut som en levande spegel med små skärvor i ansiktet, har man förmodligen nått upp till modets mest sinnrika höjder.

Men det var tråkigt att inte boutiqueägaren Allan Andersson valt bättre dansare till sin modeshow. Danserna kunde ha gjorts bättre, nu blev de i stället aningen livlösa och amatörmässiga.

Men det var naturligtvis vår egen superstjärna, Totte Wallin, som stod för den kvalitativt bättre underhållningen.

Visserligen var det mest gamla dängor vi fick höra från Totte. Men en halvtimme med Ryska Posten, Enköpingsågå och de andra går inte av för vilka hackor som helst.

Det är alltid roligt att se Totte Wallin inför hemmapubliken. Det tyckte han också själv vid en minimal och improviserad presskonferens.

### Välmodulerade

Men så — efter en entré värdig Donkosack-kören — stod de där. Fyra praktiserande och leende gossar med välmodulerade stämmor likt en kollibri-kör — Smörgossarna!

Somliga väljer att starta i Liverpool, andra i Enköping. Parallellerna med Beatles är många: Smörgossarna har texter inte heller någon trummis.

Däremot är dessa musikens appendixer både begåvade och ytterst välstämda. Försedda med hjärnor, som närmast kan liknas

## till Juddes



Varför inte göra en dubbel-LP istället?

vid popcornsmaskinerna, sprutar ideerna ut.

Smörgossarna — innehållandes Michael Insulander och Käck, Pelle Thörnberg och Bertel Andrén — sysslar med något som närmast kan liknas vid Barber Shop, men ingalunda är det.

### Inget liknande!

Deras texter är lika välformulerade som en dräpande replik av Thorbjörn Fällidin, därmed inte sagt att de har något med bonde- rörelsen att göra.

Kort sagt: något liknande finns

knappast. Smörgossarnas version av gamla Hep Stars-hiten I natt jag drömde är makalös, likaså Varför oh Mariann?

Båda låtarna finns också på Smörgossarnas senaste och enda singel. Därför får dessa rader även samtidigt gälla som recension.

Och efter en närmare genomlysning finns det klara belegg för Michael Insulanders självklara fråga:

— Varför fick vi inte göra en dubbel-LP?

Tja, säg det.

Anders Medin